

ימה שאיפה זו כלהלן:

אסו

ה מין קשקוש לא ברור וצערות מההורים שלה מבילה כלילות. הנסיון הראשון שלה עם חיי האמנות עבר עליה ושלישי. התוצאה בכולם היתה שווה: ניירות מקושדים וזעמים. היא החליטה להפסיק עם כל השטויות תחיל לחיות חיים רציניים. לקבל עבודה כפקידה בבנק. כנערת-מלחמה.

הראת אדרת הפרוה. תינתן לאלמנתו. התמונה מראה כשאדרת פרוה מכסה את גופה ברישול. יתכן שרובנס כפי שאפשר לראות, שלא היה לו מה להתבייש בה. י של מכיר של אבא שלה. בסוף היא הצליחה, והשיגה כרדנית. היא מופיעה בסני הקהל הרחב, והיא עדיין מחכה באולם החשון איזה צייר אמיתי שיקבל ממנה אמיתית ושיצא מזה משהו אמיתי, אולי אפילו

גוגו

היה צרפתי ועירב־ורגני רגיל שהחל לצייר בגיל מאוחר. עוד בנעוריו היה מלא כעס כלפי החברה הסובבת אותו, וכשהכעס התגבר הוא קם, נטש את עבודתו ואת משפחתו

ויצא לאי־הדרום, חי שם בין ילידי־המקום ושם יצר את ציוריו המופלאים מלאי האכזריות והחיוניות. רוחותיהם של שומרי המת הוצגו לראשונה בפאריס ב־1893 בין קבוצת ציורים סהייים.

שלה? כלום.

כהתחלה הם נורא כעסו. אחיה נתן לה מכות, אבל היא ברחה מהבית, אל הצייר הקבוע שהיה לה באותו זמן. לאחר כמה חודשים התרגלו ההורים לרעיון והירשו לה להתפשט ולרקוד ולעשית מה שהיא רוצה, בתנאי שתשמור על הצניעות. עוד מעט היא תחתן ותלד חמישה ילדים, כי גם לאמא שלה יש חמישה ילדים. הכעל

שלה יהיה צייר, אבל אם הוא יהיה נחמד מאד, גבוה, בלונדי, משכיל ואינטליגנטי הוא יכול להיות גם שומר של באר, או מלצר. עד עכשיו היא לא מצאה דבר כזה, אבל אומרים שבפאריס יש. היא תיסע לשם ותעשה חתונה וקאריירה. מי שלא מאמין, שיפתח בעוד מאה שנה ספר־ציור ויראה שזה נכון.

ג'ורג'ונה

צייר ונציאני בן המאה ה־16, שמת בגיל צעיר, אך השפיע על דור שלם של ציירים שבאו אחריו. אחת מיצירות־המופת שלו היא ונוס הישנה, המנלמת

את חלומו של משורר צעיר על אילנות־האהבה היוונית. הוא עידן את תווי־הנוף ותיאס את הפרופורציות כדי ליצור את חדמות הנשית האידיאלית של תקופתו — זמות מלאת רון ופיוט.